

Hồi 43**Tình Nghĩa Vẹn Toàn**

Trước lầu tranh của Hoàng Nạn Ca, Tiểu Mạn vẫn còn quỳ ở đó, lòng hướng lên cao xanh, miệng thành kính cầu xin cho Ngạo Thiên bình an trở về. Hai quái nhân Điều Ông, Tẩu Bà từ lúc tới đây đã thấy tiểu chủ nhân như vậy thì cứ quanh quẩn bên nàng mà không biết phải làm cách nào.

Ngạo Thiên cuối cùng cũng trở về. Từ xa, nhìn chàng như một cột máu biết đi. Chàng bồng trên tay đứa con trai chưa đầy tháng tuổi do hai tỳ nữ Hương Đào và Hương Cúc phụng mệnh chủ nhân trao lại.

Điều Ông nhìn thấy chàng trước tiên. Lão la ré lên:

- Trở về rồi! Âu Dương công tử trở về rồi!

Chu Tiểu Mạn vụt phóng dậy nhưng do quỳ quá lâu, hai chân đã tê rần nên nàng lại té khuỵu xuống. Tẩu Bà vội vàng chạy đến đỡ nàng dậy. Bà rên lên:

- Tiểu thư ơi! Người sao lại phải khổ sở như thế này?

- Người mặc kệ ta!

Nàng gạt phắt Tẩu Bà ra, tất tả chạy đến bên Ngạo Thiên. Những giọt nước mắt mừng mừng tủi tủi rơi trên má nàng.

Ngạo Thiên dừng lại, đôi mắt chàng buồn bã nhìn Tiểu Mạn:

- Mạn nhi đây ư?

- Tiểu muội đây. Đại ca có bị làm sao không? Có bị thương tích gì không? Còn đứa bé này...

Ngạo Thiên cúi xuống nhìn đứa bé trên tay mình, môi nở một nụ cười héo hắt:

- Nó là con trai của huynh.

- Con của huynh? - Tiểu Mạn chưng hửng như người từ trên trời rơi xuống - Làm sao có thể như thế được?

Họ Hoàng cũng vừa ra tới. Lão đến bên chàng, khẽ nói:

- Ngũ đệ cho nhị thúc bồng cháu xem nào.

Ngạo Thiên đặt đứa bé vào tay lão. Em bé mày rậm, trán cao, đôi mắt long lanh màu mắt của mẹ nó. Ngạo Thiên âu yếm nựng nịu đứa bé rồi nói với Hoàng Nhạn Ca:

- Phiền nhị sư huynh giữ đứa bé giùm đệ một chút nhé.

- Ngũ đệ yên tâm đi, ngu huynh sẽ chăm sóc cháu cho. - Rồi lão hỏi - Thuận Thiên giáo thế nào?

Ngạo Thiên cười nhẹ:

- Từ nay không còn Thuận Thiên giáo nữa...

- Còn Lục cô nương?

- Nàng... - Ngạo Thiên không kềm được ghen ngào - Nàng cũng... Không còn nữa.

Họ Hoàng thở dài:

- Âu cũng là phần số.

Tiểu Mạn không nhịn được, kêu lên:

- Tất cả những chuyện này là thế nào? Ngạo Thiên ca ca! Ca ca nói cho muội biết đi.

- Đại ca... Xin muội... Mạn nhi, xin hãy cho đại ca một chút thời gian.

Nói rồi, Ngạo Thiên quay lưng bỏ đi. Tiểu Mạn muốn đuổi theo chàng nhưng Hoàng Nhạn Ca đã kéo nàng lại:

- Muội để cho hấn thư thả một chút.

- Nhưng muội không hiểu. Nhị sư huynh, đứa bé này tại sao lại là con của Ngạo Thiên ca? Còn mẹ của nó đâu?

- Chuyện này... Rồi Ngạo Thiên sẽ đích thân kể lại cho muội. Bây giờ, lão huynh phải đi làm vú em đây.

Tiểu Mạn nhìn đứa bé trên tay họ Hoàng mà tâm thần bồn chồn cả lên. Đứa bé rất dễ thương, miệng nó nở một nụ cười với nàng làm nàng không ngăn được ý định bế nó lên.

- Sư huynh! Người để đó cho muội.

Nàng nhận đứa bé từ tay họ Hoàng rồi tất tả đi vào lều tranh.

oOo

Ngạo Thiên nhìn thấy người đàn bà điên trong thạch động, nơi chàng đã sống qua một thời gian để ôn luyện cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân. Bà ta hôm nay thần sắc đã khá hơn nhiều, không còn luôn miệng đòi con nữa nhưng đôi mắt thì vẫn đại đại khờ khờ.

Ngạo Thiên đến quỳ xuống trước mặt bà, cất tiếng gọi khẽ trong niềm đau thương khi nghĩ đến Linh Lăng:

- Nhạc mẫu!

Bà ta bối rối nhìn chàng:

- Ngươi... Ngươi là ai?

- Tiểu tử là Âu Dương Ngạo Thiên, xin thay mặt Linh Lăng đến đây lạy người đây.

Nói rồi, chàng cúi xuống hành đủ đại lễ. Người đàn bà điên bỗng rú lên cười:

- Ngươi... Ngươi làm trò khỉ gì thế?

Ngạo Thiên thở dài đáp:

- Từ nay, tiểu tử sẽ thay cho Linh Lăng chăm sóc cho nhạc mẫu. Cho dù trước đây người có thân phận như thế nào thì người cũng là mẫu thân của Lăng nhi. Tình thương con đến hóa điên hóa dại của người cũng đã chứng minh rằng người quả đúng là một người mẹ hiền lương nhất trên cõi đời này.

Ngạo Thiên nhốt mình trong động suốt mấy canh giờ, nghiền ngẫm về mọi chuyện đã xảy ra và những chuyện sắp tới chàng phải làm. Giờ đây, tâm trí chàng chỉ còn nhớ đến Lăng nhi, người con gái đã hy sinh cả cuộc đời và mạng sống của mình vì chàng. Người đã để lại trên thế gian này một giọt máu chung của hai người.

Lúc chàng rời khỏi động thì trời đã hoàng hôn. Ánh sáng leo lét hắt ra từ lều tranh. Trước lều, Điếu Ông - Tẩu Bà đang thi nhau phì phà khói thuốc. Họ mỉm cười khi nhìn thấy chàng.

- Công tử chịu ra rồi đấy sao? - Điếu Ông hỏi.

- Trông kìa - Tẩu Bà chỉ tay vào lều tranh - Từ chiều đến giờ tiểu thư vẫn lo nấu cháo, tìm sữa cho đứa bé. Mà này, đứa bé nó là con của công tử thật sao?

Ngạo Thiên không trả lời mà đi thẳng vào lều. Tiểu Mạn đang bồng đứa bé trên tay, lắc lư ru cho nó ngủ. Ngạo Thiên đến bên nhìn con. Lòng chàng chợt dâng lên một thứ tình cảm rất lạ, cảm giác đó lần đầu tiên trong đời chàng có được.

Tiểu Mạn không đợi chàng hỏi đã nói:

- Nhị sư huynh đã ra thị trấn mua một ít đồ dùng cho đứa bé. Đại ca sao không đi tắm rửa rồi thay bộ đồ góm ghiếc đó ra đi.

- Mạn nhi! Huynh có chuyện cần nói với muội.

Tiểu Mạn đưa mắt nhìn chàng rồi quay lại nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống chõng tre. Nàng cẩn thận đắp cho nó một tấm chăn xong, đứng lên nhìn chàng, nhoẻn miệng cười:

- Đại ca thấy tiểu muội có giống một vị từ mẫu không?

Nhưng Ngạo Thiên không đùa, chàng nghiêm trang nói:

- Đại ca từng hứa với muội là lúc nào thuận tiện sẽ kể cho muội nghe câu chuyện liên quan đến chủ nhân của chiếc vòng lục lạc mà huynh vẫn luôn mang theo bên người. Mạn nhi! Hôm nay huynh sẽ nói rõ tất cả với muội.

- Nhưng bây giờ muội lại không muốn nghe nữa.

Tiểu Mạn quả nhiên là một cô gái thông minh. Bằng vào linh cảm và sự suy luận của mình, nàng đã phần nào đoán ra được câu chuyện mà Ngạo Thiên sắp nói. Nàng không muốn Ngạo Thiên nói ra, vì biết câu chuyện sẽ không có lợi cho mình.

- Nhưng huynh không thể không nói được.

Thái độ dứt khoát của Ngạo Thiên làm cho Tiểu Mạn biết mình nhất định phải đương đầu với sự thật. Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Thôi được. Nếu đại ca đã nói như thế thì muội nghe đây.

Ngạo Thiên bắt đầu câu chuyện của mình:

- Muội đã biết chủ nhân của chiếc vòng lục lạc cũng là chủ nhân của chiếc hoa kiêu, đúng không?

- Cũng là con gái của Thuận Thiên giáo chủ, phải không?

- Không. Nàng là con của người đàn bà điên mà muội đã chữa bệnh cho bà ta.

Rồi Ngạo Thiên đem tất cả câu chuyện thương tâm có liên quan đến cuộc đời của Linh Lăng kể ra một lượt. Chàng cũng kể luôn chuyện dưới Độc Phong động, chuyện hai người đã kết hôn như thế nào, rồi chàng hiểu lầm Linh Lăng ra sao, tất cả đều được chàng nói ra.

Tiểu Mạn nghe xong câu chuyện thì không khỏi cảm động, ngậm ngùi:

- Cuộc đời của Lục tử thật đáng thương. Muội không thể cầm được nước mắt rồi đây.

Tiểu Mạn khóc thật, trông nàng giống như một đứa trẻ nhưng lại cực kỳ đáng yêu. Ngạo Thiên thần thờ nói:

- Huynh đã có lỗi với Linh Lăng. Điều đáng hận là huynh mãi mãi không còn cơ hội sửa chữa sai lầm của mình nữa.

- Muội hiểu, huynh chắc là đau lòng lắm. Nhưng muội tin là Lục tử vẫn yêu huynh và vẫn sẵn sàng tha thứ cho huynh.

- Điều huynh muốn nói là huynh cũng cầu xin Mạn nhi hiểu và tha thứ cho huynh.

Tiểu Mạn đã có linh cảm không hay, nàng run giọng nói:

- Muội thì có gì mà huynh phải xin muội tha thứ?

- Mạn nhi... - Ngạo Thiên nói mà không dám nhìn nàng - Đại ca đã quyết định suốt cuộc đời không kết hôn nữa. Đó là cách duy nhất để đại ca chuộc lại những lỗi lầm với Lăng nhi.

Tiểu Mạn nghe xong mấy lời đó thì chao đảo như vừa trúng phải một chưởng. Nàng đau đớn kêu lên:

- Còn Mạn nhi, đại ca bỏ mặc Mạn nhi sao?

- Xin muội hãy tha thứ cho huynh.

- Muội không tha thứ - Tiểu Mạn gào lên, nước mắt lưng tròng - Đại ca đã có lời thề, kiếp này cùng sống cùng chết với muội, vĩnh viễn không rời xa nửa bước. Giờ đại ca đã quên rồi sao?

- Đại ca... Đành phải phụ lòng Mạn nhi thôi.

- Không... Không thể như thế được. Đại ca mà làm thế, Mạn nhi sẽ hận đại ca suốt đời.

- Huynh đành chịu vậy.

Mặt cho nước mắt của Tiểu Mạn rơi lã chã. Ngạo Thiên vẫn một lòng sắt đá. Chàng nhất định không thay đổi quyết định. Tiểu Mạn vừa khóc lóc vừa thét lên:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Muội hận huynh.

Ngạo Thiên tảng lờ như không nghe thấy gì hết. Chàng cúi xuống bỗng con đi ra. Vừa may gặp phải Hoàng Nhạ Ca:

- Đệ muốn đi đâu?

- Tiểu đệ sẽ cất nhà bên mộ Lăng nhi, suốt đời ở bên cạnh bầu bạn với nàng.

Họ Hoàng kêu lên:

- Người điên rồi! Người làm sao có thể làm như vậy được?

Ngạo Thiên nghiêm nét mặt nói:

- Ý đệ đã quyết, sư huynh không cần nói thêm gì nữa.

- Đệ quên Tư Mã Quỳnh Dao vẫn còn sống sao? Còn Ngũ Kiếm Kỳ môn, còn Công Tôn Ngạn, bọn chúng rồi đây sẽ đội mồ sống dậy, ra tay thì còn ai có thể đứng ra nhận lãnh trách nhiệm này?

- Chừng nào tìm được tung tích của Tư Mã Quỳnh Dao. Nhị ca hãy nói cho tiểu đệ biết. Ngày Công Tôn Ngạn xuất quan, đệ sẽ lên Tuyết Sơn đón hấn.

Họ Hoàng thấy chàng sắt đá như vậy thì biết là không thể làm chàng lay chuyển ý định được. Ngạo Thiên bồng nói:

- Tiểu đệ có điều muốn nhờ nhị ca đây...

- Người cứ nói!

- Phiền nhị huynh chăm sóc chạy chữa cho nhạc mẫu. Khi nào tiểu đệ ổn định được chỗ ở, đệ sẽ đến rước bà ấy đi.

- Người nhất quyết làm như thế sao?

Ngạo Thiên không trả lời mà bồng con đi thẳng. Sau lưng chàng, Tiểu Mạn gào lên:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Người nghe đây, rồi người sẽ hối hận về việc làm hôm nay. Chu Tiểu Mạn sẽ làm Lục Linh Lăng thứ hai, để người ôm oán hận ngàn thu.

Câu nói đó chỉ làm Ngạo Thiên ngập ngừng một chút chứ không giữ được chân chàng. Bóng chàng chớp lên, trong thoáng chốc đã không còn nhìn thấy nữa.

- o O o -